

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Ecevit ve DSP'nin önümüzdeki seçimler için yakalamış görüldüğü şans ve onun parametreleri Türkiye'deki siyasal yaşamın son otuz yılında gösterdiği garip değişimin ilginç bir dışavurumudur.

Bülent Ecevit'in siyasal yaşamındaki başarısı 1973 çıkışıdır. Gerçekte, 1973 uzun erimli bir atılımın başlangıç noktasıdır. Onun gerisinde Ecevit'in CHP içinde İnönü'ye karşı başlattığı hareket vardır. Bir doğruyu yerine oturtmak için hemen söylemek gerekir ki, Ecevit hareketi denebilecek şey doğrudan İnönü'ye karşı olmamıştır. Örneğin Bülent Ecevit, İnönü'ye karşı bir genel başkanlık yarışına girmemiştir. Ecevit, çıkışını İsmet İnönü'nün Nihat Erim başkanlığında kurulacak 12 Mart kabinesine verdiği desteğe karşı yapmıştır. Temel iddiası ise darbenin kendisine ve başını çektiği ortanın solu hareketine karşı yapıldığı idi. Dolayısıyla, Ecevit, 12 Mart'a ve onun asker destekli modeline dönük bir eylemi başlatıyor-

Ecevit ve iki Türkiye

du. Bu süreç, ara sonucunu 1973 seçimlerinde verdikten sonra asıl başarısını 1977 seçimlerinde yakalamıştır. Ardından yer alan temel motif ise anti demokratik bir yönetime karşı çıkıştır.

Bu iddia bir varsayım değildir. Çünkü, 1973 seçimlerinde geriye düşen AP'nin genel başkanı Demirel, hareketi yorumlarken ilginç bir saptamada bulunmuştur. Demirel'e göre, ara rejime verilen destek nedeniyle halk onları cezalandırmıştır. Bu, her şeye rağmen böyledir. Unutmamak gerekir ki, 12 Mart yönetiminin adayı Faruk Güler'in cumhurbaşkanı seçilmesi, parlamentoda Demirel ve AP'nin de katkısıyla engellenebilmiştir. Demirel, sürecin tamamlandığı 1973 seçimlerinin ertesinde gene de öylesi bir yorum yapmışsa bu ciddi bir saptama olarak ele alınmalıdır.

Oysa bugün durum bir hayli farklıdır. Bülent Ecevit'in atılımı salt Öcalan bağlamında değerlendirilemez. Bu gelişmenin arkasında 28 Şubat'ta başlayan süreç vardır. O çerçeve içinde bakıldığında, Ecevit'in, 28 Şubat'ın tüm unsurlarını savunan, onları benimseyen ve içselleştiren, devletin asal tercihlerini kendilerine odak noktası yapan bir söylem geliştirdiği gö-

rülmektedir. Gerçi Ecevit, özellikle dinsel kökenli talepler konusunda ılımlı bir özgürlükçülük tutumu içine de girmektedir fakat bu yanıltıcı olmamalıdır. Çünkü, Ecevit'in o bağlamda söyledikleri 'klasik' Kemalist söylemin temel savlarından hiç farklı değildir. Tersine, onlarla tam bir özdeşlik içindedir. Yani, din kenarda duran bir gerçekliktir. Ancak kamusal alanda yükseltelen bir kimlik istemi olmadıkça meşru ve mübahdir; aksi takdirde mutlaka denetlenmeli ve dışlanmalıdır. Dolayısıyla, bugünkü Ecevit, asker-sivil ittifakının yüz yıllık serüvenindeki son halkadır.

Bütün bunlar ortaya garip bir tablo çıkarmaktadır. 1973'ün 'direnen', 1977'nin talep eden Ecevit'i-ne karşın bugün ivmeyi yakalayan sistemi ve onun söylemini savunan ve yükselten, sistemle özdeşleşmiş bir Ecevit'tir. Bu, Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasal ortamın niteliği hakkında yeterince ipuçları veren ve üstünde mutlaka düşünülmesi gereken bir unsurdur. Çünkü, sonuç olarak, eğer FP dışarıda bakılırsa, çoğunlukta olan, halktan kabul gören siyaset, aralarındaki küçük ayrımlara karşın, bu anlayışı benimsemiş partilerin meydana getirdiği çoğunluktur. Ecevit yalnızca 'eşler arasında birinci' olandır.